

Асен Разцветников

Хитрана

Нейде зад полето, нейде зад Балкана някога живяла рунтава Лисана. С хитрост и лукавство тя била позната – друга като нея нямало в гората. Кой какво намисли, кой какво захване, нея все ще пита, нея все ще кани.

Ала като всяка умница избрана имала си слабост нашата Лисана: че била от малка лакомница върла, че било без дъно пустото ѝ гърло.

* * *

Тръгнала веднъжка нашата Лисана – да се поразходи, нещичко да хване. Душила, вървяла, дебнала на пръсти – хванала край село пет кокошки тлъсти.

Още неогризла кокалците сладки, ето срещу нея идат стадо патки.

– Слава тебе, боже – викнала Лисана, – инак щях без малко гладна да остана!

Как ги изпояла, те и не видели... Седнала да чисти зъбите си бели. Но невзела още върбовите клечки, ето къмто нея идат сто юрдечки.

– Кат съм се наяла, не съм заговяла! – казала си Лиса и ги връхлетяла.

Станало край пътя само перушина. Смаяли се всички трънки и глогини.

Най-подире сита, сънна и ленива тръгнала Лисана веч да си отива.

* * *

Ала щом възлязла горе на баира, спряла се и взела жадно да се взира.

– На узряло грозде май ми замириса! – казала си тихо лакомата Лиса и съзряла с радост, че току под нея, с бял зид оградено, лозе зеленее.

Трепнала Лисана, хукнала в превара – но не щеш ли, много бил висок дуvara. Скачала тя, драла камъни и плочи – не могла отнийде вътре да прескочи. Тъкмо рекла: „Няма грозде да се хрупка!“ – и току съзряла във стената дупка. Но докрай не стига всякога късмета: тясна пък излязла дупката проклета.

– Става, щото става – рекла Лиса злобно, – ала аз оттука грозде ще си зобна! – Па събрала вежди, клепките присвила, мислила, кроила и накрай решила: скрила се в тревата, взела да се пощи и стояла гладна три дни и три нощи.

Отгъняла много, станала на клечка – де сега да видим кой ще ѝ се пречка! Въмъкнала се вътре нашата Хитрана, спряла в миг, па рекла с

весела закана:

– Ха разтваряй гърло, Лисо ле, Лисано, дръж се да те видя, лозе ле небрано!

Гъмза и тамянка, резекии късни – яла Лиса, яла, щяла да се пръсне. Най-подире сита, весела, щастлива тръгнала Лисана пак да си отива.

Но случила ѝ се тук беда ужасна: пустата му дупка пак излязла тясна! Слисала се страшно нашата Хитрана:

– Господи, самичка влязох във капана!

Па събрала вежди, клепки тя присвила, мислила, кроила и накрай решила: скрила се в лозите, взела да се пощи и стояла гладна три дни и три нощи. Станала отново като клечка тънка – бързо се провряла и излязла вънка.

Хукнала тогава, стигнала в гората, па като поспряла, рекла шепнешката:

– Ой те тебе, лозе, с чудно сладко грозде, гладна в тебе влязох – гладна си излязох!

КРАЙ

© Асен Разцветников

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8887>]